

тъ и кога-то си отворяхъ очи тѣ, вече имаше нищо: пакъ тъмнина кромѣшна. Чудо ли бѣше това или дяволско навождеііе,—не зная. Отъ бързана забравихъ да си прекръстя въ време то на видѣніе то”

Други пѣкъ ми разказваше, какъ въ време то на дълга и съерѣдоточена молитва, ликъ тѣ на иконата му ся представилъ живъ, и на молящій тѣ му ся сторило, че иконата му *смигнала*(!!!). Треты пѣкъ дяволъ тѣ го душилъ пощемъ, и калугеръ тѣ явственно уснялъ да разгльда безобразната му фигура, за која то той много време разказвалъ на братія та. При четвърты пѣкъ ся явили петлы. Той испърво ги мислѣлъ за петлы, нъ като размыслилъ добрѣ, той ся увѣрилъ, че това не сж петли, а ангелы, кои пріели видъ на петлы. И много подобны видѣнія видать св. горскы тѣ затворници, и тѣзы видѣнія сж твърдѣ естественны при мрачна та обстановка, коя обикаля затворникъ тѣ, и при неговото настроеніе къмъ сичко чудесно. Колко то що са касае до чудеса та, кои излизать изъ кръгъ тѣ на обикновенны тѣ явленія, то такыва ся не случихъ при менѣ на св. горѣ, и сичкы тѣ чудеса, кои сж описаны у св. горецъ тѣ, ставали сж на вѣрно въ едно време съ онѣзы чудеса, за кои то разказвхъ наши тѣ чѣти—мишен и други тѣ священиы книги.

Въ такова вѣчно безпокойно, болѣстно състояние дълго ся мори затвореникъ тѣ, до дѣто най послѣ ся не свикне съ него, или не побѣгне на някадѣ. Нъ ако въ теченіе то на няколко десятины години калугеръ тѣ ся сживѣе съ уединеніе то си и даже го обикне, тогава вече по малко го одолявхъ мірскы тѣ помисли, и той по малко спечелва онова безстрастіе, къмъ кое то, като къмъ вѣнецъ тѣ на калугерство то, ся стреми сѣкы затвореникъ. Хладнокрѣвно той принася тогава сичкы тѣ неудачи и лишения; него нищо го не учудва, не зарадва, не извиква на съжаленіе; ни едно чувство нѣма